

Ротуїсь

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 3 (33)

Березень

1957

Рис. Л. Бакович

В БЕРЕЗНІ МІСЯЦІ ВІДЗНАЧУЄМО ПАМ'ЯТЬ
КОМАНДАНТА УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНЧОЇ АРМІЇ
ГЕНЕРАЛА ТАРАСА ЧУПРИНКИ — РОМАНА ШУХЕВИЧА,
ЩО БУВ ТЕЖ ПЛАСТУНОМ.

м.с.с. В. С. Кушнір, ОХ

Тарасик

Панський двір заснув у Вильні.* Лише кричать у парку сови, лиш до місяця білють дивні статуї камінні. Заглядає місяць в вікна, у високі кімнати, аж спинився у гостинній, де горить воскова свічка.

Пан пішов у карти грати, певно прийде аж над ранком, а слуга малий, Тарасик, на столі розклав папері. Вийняв олівця кусочок, відрисовує картини, що на стінах у багатих рамках висять у гостинній. Так рисує цілу нічку, приглядається уважно кожній рисці. кожній тині, що поклав незнаний майстер. Свічка блимає тасмно. За годинами години проминають і зітхає лиш Тарас, малий хлопчина:

— Ох, якби так малювати без перерви, без упину всю красу, що в світі Божім, ох, які ж були б картини!

І не чує вже Тарасик у кімнатах кроків пана, лиш рука працює пильно і горять завзяттям очі.

Знов приходить пан, лютує, дре Тарасові картини, і хлопчину каже важко побивати батогами.

* Тарас Шевченко народився кріпаком і коли підріс, пан Енгельгардт взяв його собі за слугу. Пан часто пробував у Вильні, столиці Литви, а малий Тарасик ночами рисував, коли пана не було дома. Пан карав його за те, а вкінці побачив, що в нього небуденний талант та сам післав його вчитися малювати.

Тарас малює

Мал. Л. Бакович

Та мовчить Тарас на муки, на побої, на образи, бо козацька в нього вдача і не вмів він ридати!

Коли ж знов настане нічка і відїде повіз пана, знов засвітить тихо свічку і піде в пусті кімнати. Бо даремно Тарасові завдає нові пан кари, як кругом краса все кличе і він хоче малювати!

І даремно Тарасові простелився шлях тернистий і даремно вже знущались вороги над ним безупину! Бо хотів Він малювати і вогненними піснями темні хмари розірвати і збудити Україну!

Л. Хр.

Сестр. Леся

Як новачки ішли Весну шукати ?

(Новацька сценка)

Сестричка розказує перед
завісою:

Була люта-прелюта зима в усій Україні. Завірюха гула та засипала землю таким глибоким снігом, що ні пройти, ні проїхати не можна було. А мороз був такий сильний, що птахи падали замерзлі на лету і вікна у всіх хатах позамерзали так, що й виглянути не можна було. Люди і звірі сиділи налякані, безпорадні, і здавалося, що Весна вже ніколи не прийде.

Аж ось зібрались відважні новачки — шукати Весну. Ішли вони, ішли...

(Завіса піднімається. Чотири новачки йдуть засніженим лісом).

1. Новачка: І куди нам далі йти?

2. Новачка: Мені вже зовсім холодно!

3. Новачка: Куди б не йти, ми таки мусимо знайти Весну!

4. Новачка: У нас же в хаті немає чим палити!

1. Новачка: А мій маленький братчик аж занедужав з холоду!

3. Новачка: Того ж і мусимо йти все далі! Десь же та Весна мусить бути!

(Чути, як хтось голосно плаче в кущах).

2. Новачка: Чусте? (Всі пристанули, слухають).

4. Новачка: Хтось плаче!

1. Новачка: Нам треба йти допомогти!

(Розгортають кущі, виводять із кущів двох Зайчиків).

2. Н о в а ч к а: Дивіть, зайчи-
ки!

3. Н о в а ч к а: Такі маленькі!

4. Н о в а ч к а: І такі сіренькі!

1. Н о в а ч к а: І ушка такі
гарненькі!

2. Н о в а ч к а: А чого це ви
плачете, Уханчики?

1. З а й ч и к: Бо нам холодно!

2. З а й ч и к: І їсти нічого!

1. З а й ч и к: Ні капустиці!

2. З а й ч и к: Ні конюшинки!

З а й ч и к и (разом): У-у-уу!
(Плазуть).

1. Н о в а ч к а: То візьміть на-
ші кожушки! (Одягають Зайчи-
ків).

2. Н о в а ч к а: А в мене два
яблучка в кишені; ось вам! (Дас
по яблужку).

1. З а й ч и к (затирає лапки):
Ой, тепленько!

2. З а й ч и к (кусає яблужко):
Ой, яблучко смачненьке!

З а й ч и к и (разом): Весело
нам з вами; ходім танцювати!

(Ходять колесом, співають):

А наш Зайчик-Побігайчик
В нього довгі уха,
Підскакує на radoщах,
Скільки стало духа! Ух, ух!

(Розривають коло, скажуть всі)

3. Н о в а ч к а: Добре нам з ва-
ми танцювати, але треба далі йти
— Весну шукати! (Новазки від-
ходять. Зайчики махають їм на
прощання лапками): — А щас-
лива вам доро-о-о-га!

(За сценою гути, як щораз голос-
ніше гуде вітер, світло пригасає).

1. З а й ч и к: Ой, лишенько,
це ж мабуть їх і завірюха схопи-
ла!

2. З а й ч и к: Не дозволить їм,
погана, знайти Весну!

1. З а й ч и к: Якби новачки
привели Весну в нашу країну —
то кінець був би пануванню заві-
рюхи!

2. З а й ч и к: Ой, братіку, ря-
туймо їх! Вони ж тут загинуть!

1. З а й ч и к: А вони такі доб-
рі діти; допомогли нам!

2. З а й ч и к: Ходім, покличе-
мо сонечко на рятунок!

1. З а й ч и к: Ходім: ти на
схід, я на захід! Кому скоріше по-
таланить сонечко зустрінуть!

(Скажуть у два протилежні боки.
Темніє. Чути, як вие щораз голос-
ніше вітер. Через хвилину вітер
втихає, ясне світло заливає сце-
ну. Між деревами сидить та дрі-
має Весна. Вона в гарному
одягу, з квітками у подолку за-
паски, в вінку на голові. Чути
пісню):

Зійшло-зійшло сонечко,
Світить — у віконечко,
Вже тепленько всюди
І радіють люди!

(На сцену вбігають Н о в а ч к и)

1. Н о в а ч к а: Дивіть, вже й
завірюха кудись пропала!

2. Н о в а ч к а: І сонечко Бо-
же засвітило!

3. Новачка: І на серці радісно стало!

4. Новачка: А там ось —

Новачки (хором): Весна, Весна!

1. Новачка (підходить до неї): Веснонько, ходи до нас!

2. Новачка: Розтопи криги на річці!

3. Новачка: І сніг на полях!

4. Новачка: І приведи нам знову пташок!

1. Новачка: І вирости квітки!

2. Новачка: Хай зрадіє цілий наш край!

Новачки (хором): Ходи, бо сумно нам без тебе!

(Весна встає, усміхається, а від того стає ще ясніше. Новачки беруть її за руки та разом виходять).

Сестричка: Тоді взяли новачки Весну за руки та повели її в Україну.

Дрот у пластовому таборі в Німеччині

(Із щоденника новачки Мартусі)

Основникові Пласту, докторові Олександрові Тисовському сповнилося минулого року 70 літ і цей радісний Ювілей відзначали українські пластуни в усьому світі. А пластуни в Німеччині мали ще й радісну нагоду вітати Дрота особисто у своєму таборі. Він прибув туди, щоб відсвяткувати в крузі пластунів свої сімдесяті уродини, що припадали саме у 45-ліття Пласту. Та краще прочитаймо, що пише про це новачка Мартуся.

Четвер, 9. серпня 1956:

Сьогодні день Уродин Дрота. Вставання відбулось, як кожного дня, але ми всі, а найбільше таки я, нетерпляче дожидала вечора. І дуже зраділи, коли сонечко скотилося за гору, що за нашим табором. Бо сестричка Орися казала, що вечером підемо складати побажання Дротові. І справді, коли стемніло, ми запалили смолоскипи і вирушили з табору. Недалеко нас таборували новаки, юначки та юнаки. І в їх таборах мерехтіли світла. Ми злучилися в одну велику колону (нас усіх було біля 150!) і машерували спокійно далі. То доріжкою між деревами, що стояли задумані і щось тихо шепотіли поміж собою, то стежками крізь поле, де збіжжя лагідно шелестіли, то знову знімались вгору і сходили вниз, все з горіючими смолоскипами. Здавалось, немов якийсь предовгий світляний вузь із казки в'ється зеленою левадою. А на небі зорі весело моргали — вони теж посилали Дротові свої привітання.

І прийшли ми під будинок. На балькон вийшов якийсь пан — я ще не знала, що це Дрот, а питати не хотіла, бо нараз тиша така стала, — тільки смолоскипи тріскотіли і здалека доносився шум Ізари. Дрот був високий, стрункий, у світлі смолоскипів сріблилося його волосся і блищали очі.

А вже коли братчик Дам'ян складав йому побажання, я дізналася, хто він. А опісля ми співали „Многая літа”. О, я дуже голосно співала!

Наш спів котився луною і затихав десь там далеко у темній синяві ночі. Потім складали побажання ще й інші пластуни і Дрот, радісно зворушений, дякував нам.

Тоді ми зробили круг, немов велике зачароване коло із палаючих смолоскипів, а в тому колі наш дорогий Дрот, говорить і сміється разом із нами і співає пісні, як колись, 45 років тому із першими пластунами.

Багато пісень ми співали, геть заворушили нічний спокій і піс-

ні радісно лунали по верхів'ях підальпейських гір. А на кінець: „Ніч вже йде”.

Правда, я хотіла бути ще довго біля Дрота, певно всі інші таборовики теж, але що ж, треба було вертатися, бо до ранку вже недалеко, а завтра ще й проби. Але нічого, сестричка казала, що Дрот прийде до нас у табір. Він ще буде з нами!

П'ятниця, 10. серпня:

Коли зранку сестричка чергова засвистала „на вставання”, то іншого разу ми може й нерадо вилазили б із ліжок, бо спати таки хотілося, але сьогодні ми жваво повискакували. Сьогодні Дрот буде в таборі! Треба все гарно впорядкувати! Правда, ми завжди дбаємо про порядок, але сьогодні хотіли зробити це ще краще. І закипіла робота. Ми звивалися мов мурашки і нетерпляче чекали його прибуття.

Нарешті приїхав! Коли зайшов до нашого шатра, я була біля мого ліжка. Я ледве чутно сказала йому „Готуйсь”, бо була дуже зворушена, а серце так і голосно стукотіло, коли зі мною вітався. Трохи правої руки йому не подала! А Дрот ще питав мене, як називаюся, як довго вже новачка та чи люблю таборувати. А його очі так лагідно, добре дивилися на мене! О, тої хвилини я ніколи не забуду!

А коли ми йшли на обід до кухні, співаючи голосно „По фас”, то Дрот був з нами і смачно, як і ми, заїдав капустак і... риж.

Після обіду був гарячий час, не тому, що сонце сильно пражило, тільки тому, що складали проби. Всі старалися добре відповідати, бо Дрот був при комісії і сам ставив питання.

Неділя, 12. серпня:

Ще ніколи такого руху не було, як сьогодні! І ми, таборовички метушилися, і гостей багато поз'їздилося, а все тому, що робили велику параду з нагоди уродин Дрота.

Почалося Службою Божою. На площі в таборі новаків збудували престіл з великим березовим хрестом, а перед ним Архiepіскоп Кир Іван Бучко з Риму молився за Український Пласт та за його Основоположника — Дрота. А сам Дрот стояв напроти престола, біля нього його Дружина і братчик Дам'ян, що є Головою нашої Краєвої Старшини, і багато гостей, а з боків ми.

А потім Владика благословив нас і бажав всього добра і Дротові, і Пластові і нас питав, чи любимо Бога й Україну. А ми голосно відповіли, що любимо і будемо любити.

А після Служби Божої, трохи пізніше всі зібралися знов на площі, щоб складати Дротові побажання. І багато їх було! З усіх

кінців світу присилали пластуни, а багато й новаків, свої бажання. Бажали усно і представники громадянства. Ми, таборовики, дали Дротові китичку незабудьок, бо ми не забудемо його ніколи!

Я подумала собі, що напевно будемо ще відзначати уродини Дрота і Ювілей Пласту на нашій Батьківщині, бо ми всі цього дуже прагнемо.

Коли ж ніч покрила темно-синім серпанком табори, ми зібралися біля таборового потічка „Ротбах” (по-таборовому: „Жабенбах”). Десь далеко замерехтіло світло і зближалось до нас. Це біг пластун із запаленим від вічної ватри смолоскипом — і передав його Дротові. А від нього запалили ми і наші смолоскипи, і ми станули разом з Дротом, як колись перші пластуни серед карпатського лісу. І зайнялась наша Ювілейна Ватра. Ми, новачки і новаки, стали перед Дротом і складали „Новацьку Обіцянку”.

Я її добре вивчила, але коли прийшлося говорити, я не знала, така зворушена була. Подумати тільки! Перед Основником Пласту — я складала мою Новацьку Обіцянку!

А ватра ясно палала, сипала роями іскор й освітлювала обличчя. Тільки виразно звучали голоси пластунів, які розказували про життя та працю Дрота. А на кінець, взявшись за руки, ми всі станули в коло і заспівали „Ніч вже йде”.

Середа, 15. серпня:

В сумерку ночі горіла ватра, що її ми запалили на прощання Дрота, і дзвеніли наші пісні. Ми станули над потоком і пустили на воду вінки, сплетені з золотої пшениці і з квітів. Хай пливуть за хвилями аж у Чорне Море, а з моря горі Дніпром у наші рідні степи і передадуть Батьківщині наш сердечний привіт. Хай перекажуть нашим братам, що ми про них ніколи не забудемо!

Щиро прощали ми нашого Дорогого Гостя. Прощали з жалем, але і з радісною надією — до чергової зустрічі, і просили Всевишнього, щоб дав ласку відбутися її в рідних горах, де Дрот з першими пластунами запалив першу пластову ватру!

Переписав — Вуйко Іван

І З НОВАЦЬКИХ ТАБОРІВ ТА МАНДРИВОК

Новачки з Торонто пишуть нам:

Новачки Станиці Торонта влаштували дня 20. січня 1957 ялинку. Свято це дуже вміло організував найстарший рій „Синички”. Запалала свічечка, новачки колядували і рої відіграли різдвяні сценки. Поділилися тісточками і цукорками. Усі новачки веселі і бадьорі розійшлися і довго будуть згадувати свою ялинку.

Багато праці доложили наші Сестрички і за це їм подяка!

Тамара Козак
з роя „Дзвіночки”

Дрот серед пластунів

Новачки Гнізд „Перелетні” та „Весняні Квіти” з Торонто склали 16.00 доларів на Пресфонд „Готуйсь” із свого пластового за-

робітку на Святі Весни. Славно, Новачки! „Готуйсь” дуже Вам дякує!

Рій „Дзвіночки” з Торонто виконує під час новацької ялинки сценку „Ходім до Ісуса”.

МАМИНА ШАПОЧКА

Діялося це в Норвегії. Малий Андрійко сидів біля мами та пильно слідкував за рухами її пальців. Мама плела шапочку для нього. Позбирала різні рештки плетива: були там і червоні, і зелені, і жовтогарячі, і сині нитки. Плела з них шапочку для Андрійка. Зараз, ось-ось буде вона вже й готова. Мама відриває останню нитку — кінець!

Андрійко держить шапочку обидвома руками, заглядає в дзеркало, так йому ця шапочка сподобалася.

— Мамо, всі мусять побачити, яку я маю прекрасну шапочку! Я йду показати її всім! Прощай! — і швиденько вийшов із хати.

На вулиці зустрів хлопця, що вів корову на базар. Побачив Андрійка у шапочці і каже:

— Поміняймося! Я дам тобі цю біленьку, обчищену з кори гілку, а ти мені свою шапочку!

— Ні!

— То додам ще мій ніж!

— Прикро мені, але не можу! — відказав Андрійко і пішов далі.

Далі зустрів стареньку жінку. Вона теж подивляла його шапочку і запевнила його, що в такій гарній шапочці можна йти хоч і на королівський баль. Андрійко зрадів та забажав дістатися до короля. Вирушив отже до коро-

Мал. Рокс. Лучаківської

лівського замку. Наблизився вже до великих залізних воріт. Вартовий нахилився до нього, щоб краще побачити, що це за такий малий хлопчина, а Андрійко став на струнко, випрямився, скільки міг, і каже:

— Я хочу бути на королівському балі!

— Не можу тебе пустити, бо гості короля мусять мати святочний одяг!

В цю ж хвилину двором мимо воріт проходила королівна.

— Думаю, що для такого малого чоловічка не треба якогось надзвичайного одягу; пусти його! — сказала вартовому. Взяла Андрійка за руку та повела просто в палату.

У великій залі стояв накритий стіл. Королівна посадила Андрійка біля себе. За столом сиділо вже багато старшин та придвор-

них дам, і всі із здивуванням споглядали, чому-то Андрійко не скидає шапки з голови.

— Тепер — каже королівна — прошу зняти шапку! — Але Андрійко не скинув.

Тоді королівна взяла зі своєї шиї золотий ланцюжок із зіркою, обсыпаною дорогим камінням та обіцяла його Андрійкові, якщо тільки скине шапочку. Андрійко, навпаки, притиснув шапку обидвома руками. Навіть і прекрасній королівці не хотів він віддати шапочки, що її мама виплела!

Тоді сам король дав знак королівній та підійшов до Андрійка.

— Давай, хлопчику, поміняємося! — та простягнув йому свою корону. Андрійкові від несподіванки аж духу не стало, але так ще міцніше придержував шапочку рученятами. А далі — на превеликий подив усіх, зіскочив зі свого, оксамитом оббитого стільця та погнався домів.

Задиханий вскочив у хату. Мама, брати, сестри, а навіть киця — кинулися до нього.

— Нарешті! Де ж ти бував до-сі!?

— Ой, мамо! Всі, навіть і сам король, хочуть моєї шапки! — і розказав свою пригоду. Коли ж закінчив, старший брат промовив:

— От і дурний! Таж за корону ти міг був купити сотні таких шапок та ще багато інших добра!

Лице Андрійка почервоніло, з вуха наче б загорілися під шапочкою. Хвилину всі мовчали. А

тоді мама пригорнула Андрійка до себе, а він їй сказав:

— За всі гроші цілого світу не можна дістати такої червоно-зелено-синьої шапочки з такою китичкою як та, що ти виплела мені!

Цього вечора, коли мама обходила всіх своїх малят у ліжечках, поцілувала Андрійка один раз більше за всіх інших та поклала йому в руку кусок цукру. Андрійко ж спав міцно та в сні держав цупко в руках мамину шапочку.

Переклала з англійського
Г. Р. Л.

СІВ ВЕДМІДЬ...

Сів ведмідь на лапи задні,
(він зовсім не кровожадний)
Просьте: „Дайте, дайте трішки,
Дуже я люблю горішки”.

Т. Душенко

Як гралися „Бджілки”

Сестричка і вкладки вже позбирала і розказала гарну казку, а „Бджілки” цікаві знати, яку то гру сестричка на сьогодні придумала? Бо гри вони дуже люблять!

А сестричка добре знає своїх новачок і любить їх, — вони такі чемні! — і на кожні сходи́ни придумує нову гру. І на сьогодні вона придумала, тільки ще перед тим треба щось приготувити на пластовий ярмарок, а потім буде гра!

— „Бджілки”! Сьогодні будемо самі укладати нашу гру! — сказала сестричка.

— Будемо, будемо! — закликали хором новачки.

— Колись давно, — почала сестричка, — з-під однієї скелі витриснуло джерело. Спершу небагато води в ньому було і воно, пропливши трошки, губилося поміж скелями. Але згодом почало в ньому прибувати все більше та більше води і з того джерела почалася річка. Бистро і з шумом спадала з гір, а в долині плила спокійно, мов срібна стяжка блищала між полями і лугами...

— Сестричко, сестричко, — сказала Леся, — а тут заспіваймо:

Під гаєм в'ється річечка,
Мов скло вода блищить,
Долиною широкою
Кудись вона біжить...

І співаючи, стали вони гусаком та ходили так, як річка в'ється.

— Одного дня, — продовжувала сестричка, — поміж багатьома мільйонами краплин води, одна малесенька краплина плила річкою та любилася сонечком. А сонечко добре гріло і мала краплинка навіть не зчулася, як стала парою і полетіла все вище і вище...

Все вище і вище — все ближче до сонця
Летіла краплина в небесні простори.
Внизу оставалась: — і річка сріблиста
Діброва зелена і ниви і гори —

— говорили новачки і показували руками, як краплина парою здіймалася вгору.

— І лячно стало їй; кругом безмірні простори, а вона сама одна. — Та ні, не одна! — радісно скрикнула вона, коли розглянулася добре, — а моїх посестер тут багато-багато, то одинцем, то гуртами кудись летять. Та раптом подув вітер і зігнав їх усіх в одну велику громаду. Так, разом з іншими, наша краплина стала хма-

рою, а вітер зганяв все нові та нові хмари, і скоро вони сонце собою закрили...

— Сестричко, — сказала Оля, — тепер співаймо так:

— Віє вітер, віє буйний,
Хмарки всі зганяє,
А на небі темна хмара
Сонце закриває...

І новачки з усіх кутів домівки збігались, мов хмаринки і простягнувши перед себе руки — стали колом — це ніби хмара сонце закрила.

— Та вмить якийсь зимний вітер подув і хмаринкам стало холодно і з того холоду вони знов стали краплинами води і рясним дощем полилися на землю...

— На мелодію „Там на горі крута вежа” — заспіваймо таку пісню! — сказала Оля:

Дощ дрібненький лється рясно
На засіяні поля,
Щоб родилось збіжжя красне,
Щоб раділа вся земля...

— І наша краплина впала на землю. Малесеньким струмочком дісталась до річки, а там далі, крізь неznані краї, доплила аж до моря. Гойдаючись на хвилі, блукала вона по морі, аж одного дня знов стала парою і полинула в небо. Вітер підхопив її та поніс на своїх бистрих крилах. Коли поглянула вона вниз, побачила, що земля змінилася: поля опустіли, в лузі трава не хвилює і десь ділись зелені дерева. А й тут, угорі, вже не так тепло і з кожним днем все холодніше й холодніше стає. А одного разу вона побачила, що її посестри якісь білі стали і мов білі метелики, летіли на землю...

— Пісня! Пісня! — кликнула Христя.

І на мелодію: „Ой на горі сніг біленький” співали:

Сипле, сипле сніг біленький,
На поля всі й доріженьки,
Вже покриті снігом хати
І засипана загата...

А потім станули двома рядами один проти одного і легеньким, танковим кроком сходились разом, співаючи:

Сніжинки ми маленькі
З пари та із води,

За вітром потихенько
Прилинули сюди...

Станули колом і далі співали:

Ми крутимось, танцюєм,
Все нижче ми падем —

і співаючи, оберталися то вліво, то вправо, а на слова:

„І килимом лягаємо
Ми спатоньки будем”. —

присідали і схиляли голови вліво, на зложені руки.

— І наша краплина, що тепер була сніжинкою, спала цілу зиму. А весною, коли пригріло сонце і сніг почав таяти, вона стала знову краплиною води і поплила підземними струями кудись у невідоме. І довго плила. А вже коли знову побачила сонце, то здивувалася немало: вона найшлася в тому самому джерелі, де була перший раз. І весела помчала далі рікою. — Закінчила сестричка.

— Ще раз, сестричко, ще раз! — просили новачки.

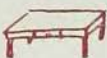
І гра почалася наново.

„І все послуло тихим сном” — це не справді, а тільки так ніби
на новацькій забаві в Нью Йорку, ЗДА.

Ковач і песик
Славчик Табчик

при - і вивчає

- я з - а

- то. Це довгий,
Галичина Траця не маленька!

Мріє про - ів,

 - ів та ,

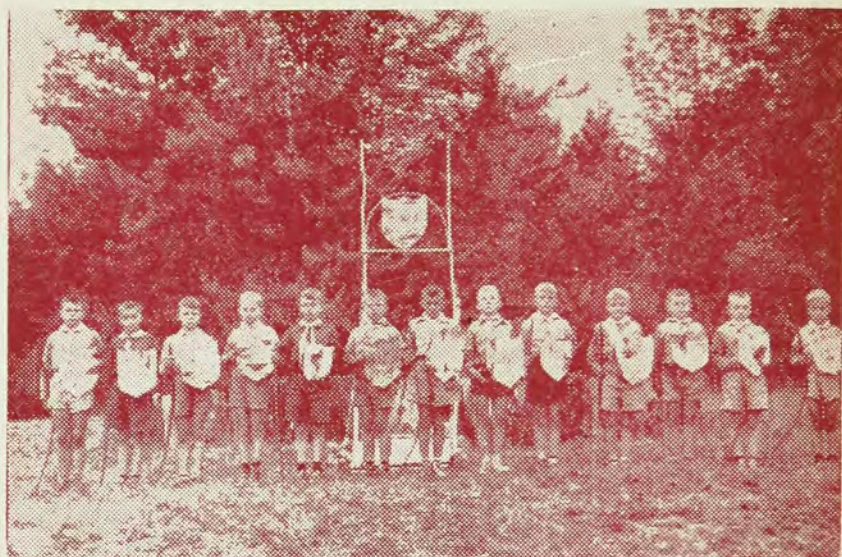
Аж здрімнулася і схилилася
 на .

здобуває в сні - у,
Ма: „гав, гав!“ ось чусь,
А то його судить,
Нехай не дарнусь!

 став на концерт

Жваво повторяти,

 радий, що він вчиться
Тішов під   - и.

Отроки із табору Бобрівка (біля Гартфорду у ЗДА) готові „добувати собі чести, а князеві слави”.

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новачки при брамі своєї „Запорозької Січі” на Новому Соколі (біля Боффало у ЗДА)

Українське новацтво з березетегі в Аргентині залюбки виводить українські танки.

“НОВАЦЬКИ” — Magazine
for Ukrainian Children
Published by “Molode Zytia”, Inc.
New York, N. Y.
Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої
158 E. 7th St., New York 9, N. Y. USA
Apt. 3A
Загальна Редакція й Адміністрація
пл. сен. Богдан Кравців
с/о “Molode Zytia”,
140 Second Ave.
New York 3, N. Y.

Друкарня „Свободи” — 81-83 Grand St.
Jersey City 3, N. J.